

Sygn. akt: WZ 8/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński

w sprawie wniosku A. S. określonego jako "pozew o zapłatę zadośćuczynienia oraz o rentę" po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 20 czerwca 2017 r. zażalenia A. S. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W.z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt: Żo..../17 o stwierdzenie swej niewłaściwości i przekazaniu przedmiotowego wniosku do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie Wydział Cywilny jako właściwemu

p o s t a n o w i ł

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

W dniu 19 stycznia 2017 r. do Wojskowego Sądu Okręgowego w W. wpłynął wniosek A. S. określony jako „pozew o zapłatę zadośćuczynienia oraz o rentę”, w którym wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa zadośćuczynienia w kwocie 220 000 zł za doznaną krzywdę w związku z wykonaniem wobec jego ojca L. S. wyroku wydanego przez Wojskowy Sąd Rejonowy w W. w dniu 5 stycznia 1952 r. (Sr .../51) a także o zasądzenie renty cywilnej w wysokości 2500 zł miesięcznie.

Wnioskodawca w późniejszym piśmie określił, że swoje żądania wywodzi z zapisów zawartych w art. 417 § 1 k.c, art. 417² k.c. i art. 414 § 2 k.c.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2017 r. (Żo. .../17) stwierdził swą niewłaściwość do rozpoznania tego wniosku A. S. i

wniosek ten przekazał Sądowi Okręgowemu w W. Wydział Cywilny jako Sądowi właściwemu do rozpoznania.

Zażalenie na to postanowienie złożył A.S. wnosząc o rozpoznanie wniosku przez sąd karny, Wojskowy Sąd Okręgowy w W.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 24 maja 2017 r. (Żo.../17) nie podzielając zasadności wniesionego zażalenia przekazał je do Sądu Najwyższego Izby Wojskowej.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przed Wojskowym Sądem Okręgowym w W. toczyło się postępowanie w oparciu o art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznanie za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991, nr. 34, poz. 149 ze zm.) o odszkodowanie i zadośćuczynienie wynikłe z wykonania wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 stycznia 1951 r. (Sr .../51) wobec L. S. Zakończyło się wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 września 2016 r. (Żo.../15) zasądającym na rzecz pięciorga dzieci L. S. po 52 288,23 zł tytułem odszkodowania i po 15 706,56 zł tytułem zadośćuczynienia.

Nie zachodzą także inne przewidziane w prawie karnym przypadki rozpoznania przez sąd karny powództwa cywilnego.

Skarżący poza określeniem, że nie zgadza się z decyzją Sądu zawartą w postanowieniu z dnia 6 kwietnia 2017 r., nie przedstawił żadnych argumentów przemawiających za tym, by jego „pozew” rozpoznał Sąd karny.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc

Pouczenie: Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.